

شکوکی مزد

عبدالهادی (باور)

Ketabton.com

د کتاب پېژندنە:

د کتاب نوم: شکوکی مزل

لیکوال: عبدالهادی (باور)

ھیزاين: نظیف الله (ھمدرد)

چاپ نېټه: ۱۳۹۶ لمریز کال

چاپ شمېر: ۱۰۰۰ تۈكە

د چاپ ۋول حقوق د لیکوال سره خوندي دى.

عبدالهادی (باور)

شکوکی مزل

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

د مطالبو لپليک

1		شکوکی مزد
6		سریزه
9		حمد
10		نعت
11		د مینې وفا
13		سترافغان
14		پښتنې نجلى
16		زړه کې د آسیا
17		آزار مه وړه
18		آسمانه
19		بل ته کې سمي
20		بوره مور
21		بې له مشره
22		ایمان
24		وطنه
26		همت لرو
27		کوهکشان
28		سپرلی
29		تورې زلفې
30		قلم د ذهن
31		هسکه پېټه

33	سپینې اوېڭى
34	پېستانە
36	تصور د اغىار
37	زندگى د ملنگانو
38	سبانە راڭى
39	با ايمانە ده
40	گران وطنە
42	شهىدە
43	سولە
44	تري پېرىم
45	ولارى
46	دستار د معارف
47	كسوف
48	دۇدانە
50	اندۇخر
51	حُسن د حسين
52	خسوف
53	خەمكە شوھ شاپەر
54	تبىجى آسمان
55	خيالي نېنتىر
56	د زىرە انخور
58	تابوت

60	د حُسن بنِ
61	ستر قاتلان
62	مه ڙاڙه
63	طبیبہ
64	د فتنوکری
65	فساد
66	مات زړه
67	محصلین
68	نوبهار
70	تور توپان
71	بیرغونه
73	رادیو ګانی
74	ډغري
75	شپېلی
76	د همکاري لاسونه
77	ښېرا مه وړه
78	سپین زړه
79	گرخم په هرکلي
81	کپچه مار
82	په علم ودان
84	روژه
86	دھقانه

87	ربا اخلم
88	رنخ د جهل
90	غمجن زره
91	په ځمکه کې
92	خوارڅلی حقیقت
94	کل جهان
95	تقدیر
96	ناکس مُطرب
97	علم
99	عینکې
100	لوی جنت دی
101	په جګو غرو
102	ښوونکیه
103	کرکت
104	کډه د هيلو
105	بې نمازه
106	په ماقم وينم
107	حقوق د قول بشر
108	د غره مني خبرې
109	رشوت خوره
110	مورې
111	تعصب

112.....	تولحد
114.....	مېلەكارەشوي
115.....	اختر
116.....	وطن
117.....	لوى سرونه
118.....	خوان يمه
119.....	پېستون
120.....	كونجي
123.....	هوبسياز وگري
124.....	دردونه
125.....	مستي دريان
126.....	درنه ئىمه
128.....	اي زما بيرغە
129.....	معمى

شکوکی مزل

دغه کتاب چې په (شکوکی مزل) سکلی او هنري نوم ور باندي اپسودل شوي، د بااغلي عبدالهادی باور د شعروونو لوړۍ ټولکه ده چې د نوموري يو شمېر شعری ټوبې او غزلونه يې په خپلو پابو کې را اخيسشي دي. له ټولو خخه د مخه قدرمن باور صيب ته د دې ټولکې د بشپړولو او چاپ ته د برابرولو له امله مبارکي وايم. دغه اثر د پښتو ادب په ځلیدونکي آسمان کې يو داسې نوي ستوري دی چې د شوحو پلوشو په وربېسمينه ژبه د شعر او ادب له مينه والو سره د زړه خواله کوي. همدارنګه د بااغلي باور صيب هڅې د قدر وړ ګنډ چې خپل تیت پرک شعروونه يې په یوه ټولکه کې را غونډ کړي او خپل ولس ته يې د خپلو لوړو هيلو او ارمانونو په جامه کې ډالي کړي دي. د دې اثر شعروونه چې هر يو ځانګړي عنوان لري، د بااغلي باور صيب د فکر زېرنده دي چې د بل هرسوله پال او دردېدلې افغان شاعر په خپر يې په خپلو هنري ليکنو کې ګران افغانستان ته د سولې د رانګ ارمان کړي، په جګړه او تاوتریخوالي يې بد ویلي، روانې نادودې يې غندلي

او افغانان يې یووالۍ، ورور ګلوي او د تعلیم په زپور سمبال کېدو ته را بللي دي. له بلې خوا په دې کې شک نشه چې کابو خلوېښت کاله زموږ ګران هېواد افغانستان د بې رحمه جګړو د اور په لمبو کې سوزي او د پرديو نظریاتو پر بنست له ورانکارو تحميلي جګړو او شخړو سره مخ دي. زما په اند د دې ټولو ناخوالو لومړي درجه مسوولیت هغو پلورل شوو عناصر او جنګي ډلو ته متوجه دې چې په افغانستان کې د سترې غمیزې بنست اېښودونکي ګنډل کېږي، لا هم خپلو شومو اعمالو ته تر مختلفو عنوانونو لاندې دوام ورکوي او زموږ وګړي يې له سترې بدېختي سره مخ کېږي دي. په دويمه درجه کې زموږ عام ولس مسوولیت لري چې ټول په ګډه د سولې، یووالۍ، تعلیم او پرمختګ تر چتر لاندې سره را ټول شي، جګړه مارو ته منفي خواب ورکړي او خپل هېواد د روانو ستونزو، کرکو او بدېختيو له ګرداب خڅه د نجات ساحل ته و باسي. د دې خبرې یادونه ضروري ډه چې په نېړۍ کې هره ستونزه حل لري، د افغانستان ستونزه به هم هرو مرو حل کېږي او زموږ هېواد به له ورانيو خڅه نجات مومي. نو

افغانان باید روانه کشاله په داسې توګه حل کړي چې زموږ د وګرو یووالۍ، عزت او د هېواد نېکمرغې او هر اړخیز پرمختګ پکې خوندي وي. په دې لاره کې هر دردېدلی او کې بدلى افغان هڅه کوي چې خپل ولس ته د مينې، سولې، یووالې، تعلیم او ورور ګلوي پیغامونه ورسوی او افغانان د عامه پوهاوی له لاري د خپل هېواد آبادی او له روانو جګړو څخه د بیزاری په بهیر کې د ګډون لپاره و هڅوی. باور صېب چې په خپله شعری ټولکه کې کوم مطالب را غونډ کړي له هفو څخه په ډاګه خر ګندېږي چې نوموري د افغانستان د وګرو او ځوان کډول لپاره تعلیم غواړي، سوله غواړي، د نظام اساسی اصلاح غواړي، له هر ډول فساد سره مبارزه غواړي، یووالې غواړي او د هېواد آبادی، ترقی او پرمختګ یې ستره موخه ده. د باور صېب په شعرونو کې داسې مطالب هم موندل کېږي چې د افغانانو صفت پکې شوی دي چې دا نسه کار دي ځکه مور، په خپله ټولنه کې هرو مرو داسې ګلالې خلک لرو چې په حسنې صفاتو سمبال دي او باید د بنو یادونه یې و شي. زما په نظر زموږ د ټولني شاعران او لیکوالان باید د ټولني د

روانو واقعیتونو په هینداره کې د خپل ولس د بنو او بدويادونه وکړي، په دې برخه کې موازنې و ساتي . زما په اند او سنی عصر د علم، پوهې، هنر، تكنیک او تکنالوچۍ عصر دی او هغه ولسونه عزتمن، خوشحاله، نېکمرغه، درانه، مېړني او په خپل ځان بسیا دي چې پیاوړي سیاسي نظامونه لري، د سولې تر زرین چتر لاندې ژوندکوي، کلک یووالی لري، د پرديو د دسيسو بنکار نه ګرځي او د زمانې له غوبښتو سره سم یې خپل هبوادونه په سوله سمبال کړي دي. کاشکي افغانان په عمومي توګه دasici صفات خپل کړي چې د زمانې له غوبښتو او واقعیتونو سره سم خپل هبوا د نړۍ د پرمختګ په کاروان کې د سیالانو سیال کړي. د دې کتاب د شعر د هنري او ادبی برخې په جوړښت کې ما خپل نیمګړي نظریات له ګران باور صیب سره خو خو څلې په ځانګړې توګه شریک کړي دي او د خپل توان په اندازه مې د کتاب د منځپانګې د سمون او اشتباها تو د مخينوي په هکله له نوموري سره مشترک کار کړي دي. نو نه غواړم چې د دې ټولکې په ادبی او هنري اړخ زیاتې خبرې وکړم خو قدرمن لیکوال ته مې مشوره دا ده

چې په دې ټولکه کې د چاپ لپاره یوازې هغه شعری ټوټې خوبنې گړي
چې په غوره توګه چان شوې او په ادبی تول برابرې وي. زه خپلوا
خبرو ته په همدي ځای کې د پای تکى ږدم، د لوی خدای (ج) له دربار
څخه بشاغلي باور صېب ته د لا زیاتو او خوږو غزلونو د لیکلو توفيق
غواړم او ګران لوستونکي په مينه، مينه د دې اثر د شعرونو لوستلو ته
رابولم.

مننه

ګل آغا احمدی وردۍ

۱۳۹۶ کابل، افغانستان

سريزه

احساس خيالونه په لوبیدا راولي
ژوندون ولس ته مينه صفا راولي

مسکا د بکلو شوندو په مينه مينه
ګل ته مينه زړه کې، د بورا راولي

دا چې هر انسان د احساساتو او جذباتو ځانګړې دنيا لري او
کله چې د وخت او جامعي د بکلاوو او بدرنګه تبجنو حالاتو او
زېږگیو مجموعه د سره شفق تر سیوري لاندې ننداره کوي نو د
احساساتو او جذباتو دنيا ئې متأثره کېږي انسان مجبوريږي چې د
دغو احساساتو او جذباتو د خيالي دنيا په سمندر کې لاهو شي. د
بکلاوو او بدرنګیو څخه بکلې او بدرنګه خښتې را تولي او د بدرنګه
خښتو په تر پیسو لاندې کولو سره د قلم هسک معمار ته یوه یوه بکلې
خښته په خيالي ګوټو د خولو په تویولو او زیار وېستلو سره د سوزنده
لمر د وړانګو لاندې په پوره متنات، صبر او زغم سره لاس کې ورکړي
او د دبوالچې د غښتلي او مضبوط مت په ذريعه د هيلو یوه مرغوبه،
دنګه او بکلې مابې جوړه کې او دغې د هيلو مابې ته د رسپدو لپاره
سخت، پېچلى، ستونزمن او د کړاو نه ډک مزل ووهي ترڅو د خپلو
هيلو د مابې ور په احتياط او خوبى پرانیزې. د هيلو مابې ته درسپدو
په لار کې ما هم خپل نيمګړي مزل (شگو کې مزل) د پخوانيو لارویانو
په پله پیل کړ هيله ده چې د علم او ادب د مينه والو د توجه وړو ګوҳي

او خه نا خه ادبی تنده ئې پري ماقه شي. او زمونبر خوانان نور هم دېته وەخىرىي چې د مزلونو د ادامى بەھير تە د همت ملا و تېرى او خپل قدمونه د هيлю د ايوان پە لور گەندى كېرى ترخو خپلى جامعى تە د خدمت جوڭە شي او د جامعى او قولنى د حالاتو د سەممىكى، سولۇ، عدالت او پرمختىگ زمىنې د برابرولو او مەيا كولو د انعکاس يوه سېپخلى او صفا ھېندارە جوڭە شي، او د نوي نسل د فكري، اخلاقىي، اجتماعىي ودى، پرمختىگ او اصلاح موخى تە د رسپدۇ پە لارە كې كوتلى، رغنده او مثبت گامونه واخلى، او دا مظلوم ولس د الله (ع) پە فضل او كرم د علم او پوهى پە تدبىر او بركت د بدبختىو، ناخوالو او كېراونو له كىشيفو او ناولو منگولو نە خلاص كېرى او د دې مانبى د شنو ونۇ او گلانو د يخ سىوري لاندى خپل بىرزاھە ژوند د شنه آسمان پە پرانىستې آزادە هوا كې د زىرين لمى پە روبانە پلوشۇ كې پە آرام او راحت سره پىل كېرى او پە آسودە خاطر نَفَس و باسي او د ژوندانە او طبىعت له بىكلالو و خخە خوند او لذت واخلى.

پە پاي كې د بىناغلىي ھەل آغا (احمدى) صىب نە چې د علم او ادب پە آسمان يورۇن او ھىلاندە ستورى ده او ددى شعرى تۈلگى پە اروندا ئې ما تە بىكلىي مشورى راكېرى، پە ترتىب او تنظيم كې يې راسره پورە هەمكارى او مرسىتە كېرى او نظرىي پرى ليكلى ده، او ھەزما د دفتر لە ھىنۇ ھەمكارانو خخە چې اكتەر وخت ئې ما تە د دى شعرى تۈلگى پە ليكلى كې تشويفىي مشورى راكېرى د زىرە لە تىلە منە كوم. ھەمدا رىنگە د آغلۇ بىي بىي اجانبى حوا (عزىزىي) نە چې اصلاً

د میدان وردکو ولايت د نرخ ولسوالي په یوه متدينه او رون انهه
کورني کي زير بدلي او اوس مهال د آستراليا هپواود د ملبوون په بشار
کي د هجرت شپي سبا کوي او د دي شعری مجموعي مالي لگښت ئې
په غاره اخيستى او هم ئې زمونبر زياتو بېوزلو هپواودوالو ته وخت
ناوخت د مرستي لاس وركړي زيات منندوي یه او د پاک الله (ع) نه ورته
د اورد عمر، اجر او ثواب غوبښه کوم.

په درنښت
عبدالهادی (باور)
میدان بشار

حمد

ڇاپي، زاري ڪوي دا ڄمڪه، آسمان
دا ڪاينات، غرونه، ڏاڳونه پربشان

ٻول موجودات ڪوي د عجز اقرار
ٻول امن غواپي له خالقه سبحان

ستا سلطنت يٽي قبول ڪري په سر
حيران، حيران دي د نڀي پاچاهان

ستا په ثنا ڪي د مومن مشغولا
ٿه يٽي موجود په هر مکان، لا مکان

هر خه دي ستا په امرلويء خدائيه⁽²⁾
چلپري ستا په اراده او فرمان

ستا په اور بست دى د ڙوند راز تړلى
ڄمڪه ڙوندي ڪاڪتله گتله باران

مهه گلبوته ترسپينو و اورو لاندي
پسته و ۾مه يٽي د بهار ڪري خندان

خانگی رنگینی په گلوفوشی ستا
تری باسی خورنگه مبوي په بنه شان

باوره شمېره نعمتونه د خدای^(۲)
ورته پرانیزه دواړه سترګي، چشمان

نعت

په نبيانوکي چې ګل بي، هغه ته يې
د مومن په زړه چې تل بي، هغه ته يې

د ترودمی په آسمان له ورایه بنکاري
هغه ستوري چې څل بل بي، هغه ته يې

لوړ مقام دي انسانيت ته ډالي کړي
چې غمخورد پردو، خپل بي، هغه ته يې

په جهان سپین تور، تور سپین نشي منلى
سپین، تور ته چې په منل بي، هغه ته يې

گوزارې بري د حق غېشي و باطل ته
چې معمار د دې مورچل يې، هغه ته يې

د کاروان سردار بل نشته په نېړۍ کې
که سردار په جهان ګل يې، هغه ته يې

د کفارو شوم پلانونه دې رسوا کړل
چې د سپینو زرو منزل يې، هغه ته يې

د باور د خوب رویانو په نېړۍ کې
ټینګ د زړه چې په منګول يې، هغه ته يې

د مینې وفا

احساس خیالونه په لوښدا راولي
ژوندون ولس ته مینه صفا راولي

مسکا د بسکلو شوندو په مینه مینه
ګل ته مینه زړه کې، د بورا راولي

شگو کی مزل

عبدالهادی (باور)

پتنگان لمرکي ڊپوي ليدلی نه شي ستره گو ته توره تياره رهنا راولي

دا پاڼه، پاڼه غزل له الیم نه ڏک
زړه د پژمان بلبل په غوغا راولي

چې پاخي ګله، له قبره نوي خیالات
دا زاړه قبر ته مسیح اراولي

باوره! پروانی په شمuni کړ ګوزار
په سرو لمبود مینې وفا راولي

* * *

سترافغان

استوگن دام ال بلاد يمه ما و پېڙنه
گرم سنگر د لوی جهاد يمه ما و پېڙنه

ما په گوندو گپل سکندر او مغول
زه د خوشحال بابا اولاد يمه ما و پېڙنه

زه هرکلی کومه مرگ ته د خوشی په لېمو
د غیرتونو لوی هېواد يمه ما و پېڙنه

د غلامي حلقي مې نه دي اچولي و پښوته
زه توره، ډال يمه، آزاد يمه ما و پېڙنه

ما نه به نه گوري رقيبه په خيرنو ستر گو
په ننګ، ناموس ولا رشم شاد يمه ما و پېڙنه

زه مضبوط گېرمه غليمه ټکولو باندي
خصلت کې ټکلک لکه فولاد يمه ما و پېڙنه

د یرغلگرو په سر ما دی لگولی ناتار
زه په تاریخ د ویا پکې یاد يمه ما و پېڙنه

که پښتون یم که هزاره یم که تاجک باوره
د ستر افغان په نوم آباد یمه ما و پېژنه

پښتنی نجلی

مه کره له اسلام پرته نور کیسی نجلی
پت او عزت کې او سه پښتنی نجلی

ښه فښه د عزت د توګمونو یې
ستا په عزت به ویاري پړگنې نجلی

ټول ځان دې په حجاب سره ملبس کړه
کله چې له خپل کوره ته وټې نجلی

تاهه چې په سترونو کې منظوره وي
عزت کې سرلو پې شه مېلمنې نجلی

په اسلام کې د درنو حقوقو پېغلي
د غربې حقوقه کوه دعوي نجلی

انسانی ژوند ته خه قدر په کي نشه
کورنی پکي وراني بردي درني نجلی

د اسلام په دايره کي خوري خوري
علم فرض په انسان دي مومني نجلی

د ملالې په خپراوسه غیرتمني
سنگرساته د حق، مدافعي نجلی

مکلفه يې خورکي په زده کړو باندي
مور، پلار دي هلي خلي کړي رښي نجلی

دارينو سود به هاله شي باوره!
په نه تعليم چې شي سمبال ټولې نجلی

زړه کې د آسیا

افغانان زړه کې د آسیا لري څای
مېلمانه پالي په ډودۍ او په چای

تود هرکلی يې کړي په سترګو، لېمو
چې تري رخصت شي ورته وايي باي باي

يرغلګر يې پرڅولی په نره
ورپېښ شوي دي عذاب په ګل او لای

تبستېدلی د همت له دياره
لا تراوسه يې ناري دي چې واي واي

چې تاریخ تېرته نه ګوري باوره!
معلومات به يې سطحي وي او بې پاي

آزار مه و پره

آزار مه و پره گلالیه له مور موره
وبره و کرده مختور له هرمه توره

له غفلته به سودمن خوک کله نه شی
خدای^(۲) دی ساته د نادان د زور له زوره

نرزمیری خوماتول په چوپه خوله کا
بدشغال خلک خبرکالوره لوره

پوروری چې عادت وي پور به ورکری
خان ساته د نادیده د پورله پوره

چې نه علم، نه تقوا وي هغه چم کې
دنفاق غږی لکېری کور له کوره

عاطفه د قرابت چې په کې نه وه
دبمنی وي هغه خای کې ورور له وروره

یو خوکی خوب اور درته بیان کړل
ښه آګاه شه، خان خبرکرده نور له نوره

آسمانه

مست شه آسمانه، کړه بارانونه
هر خوازرغون کړه شنه، شنه فصلونه

ښکته کړه مینه په بارانونه
سارد، ساړه کړه، دا سره اورونه

زمود حالت دی آسمانه داسې
نشته پوښتنه، نه تپوسونه

يوتن ګلګون دی دوينو رنګ کې
بل کړي په وينو و تجارتونه

څوک د غم ونو په ژړا، ژاړي
څوک له خوبنۍ بدی رنګین خالونه

څینې تباه شول هستي یې لاره
څینو لوټ کړي پردي مالونه

چاندرا نه کړ زوندون سبحان ته
څوک جه نه کې وهی ټالونه

د چا واده وي عصری هوتل کې
د چابم بارشوه ورداوي، ودونه

دلته اسلام تش په یوه نوم دی
دلته نفاق دی، دلته جنگونه

باوره! خنګه به بقامومو
چې دا موژوندوي، دا حالتونه

* * *

بل ته کری سمی

**بل ته کړي سمې خپله په شاشوی
خنګه داعي شوی، خنګه ملا شوی**

قول، عمل خوازم، ملزوم دي
ته بي عمله، ته برملاشوي

خه به اصلاح شی داسی چارواکی
ته چپی په بدو نه مبتلا شوی

مفسدین وايي فساد روان دی
خه رسوايي شوه، خه د خندا شوي

باوره قول او عمه ل گوره
دا ستا خبرې ربستيا، ربستيا شوي

بوره مور

په هريوكورکي بوره مورله دي ماقمه ژاري
بس د جنگرو، بس د وزلوله ستمه ژاري

زخمي زړگي يې ټکورنه شود خونبى په شببو
سوله يې ورکه ده طبیبه له مرهمه ژاري

نه يې علاج، نه يې درمل، نه يې تسل شوي دی
له بي تاثيره تعويذونو اوله دمه ژاري

د ګلابونو په رنګ، رنګ زامن يې ګورته ولاړل
د قورښامار د ګوزارونو اوله ډمه ژاري

عبدالهادی (باور)

شکو کی مزл

خدایه^(۲) دا خرفگه دنیا دی کړه و مورته پېرزو
یو په چېرچوکې، بل د خپل عزیز له غمه ژاړي

چې په خود روکې یې ترخه زهر، زقوم و رکړي
مور خو باوره د ساحر طبیب له چمه ژاړي

بې له مشره

بې له مشره که ټولنه، قام او کورشی
ټول و ګړی یې غمجن یا وریت په اورشی

لکه خښتی چې کېږي وي په دېوال کې
خود به داسې دېوالونه رانسکورشی

څوک چې قدر، عزت نه کا د خپل مشر
خوار به په ژوندون وي پورته به پري نورشی

بد نصیب به یې په خوله د پشی کې ورکا
چې مرغۍ اخته په جنګ او په پېغورشی

خینې مل شي د غاصبو ظالمانو
په خوشپوکي بيَا خاوند د زر او زورشي

خوک چې خپله گته وړاندې له بل بولي
ترېنه جوړ به غټه خاين او رشوت خورشي

د عبرت اصل په کار دی په ژوندون کې
خدای (۲) ته وړاندې خايانان به ټول مختورشي

چې خپل سود ګوري د نورو په خوبسي کې
آفرین دې د باور، په پلار او مورشي

ایمان

ایمان چې له ماو تاخي ولې ولې؟
چې په ظالم، ناروا حې ولې، ولې؟

جنګ جګړه کول خوکار د ظالمانو
نا حق جنګ ته چې بیا، بیا خې ولې ولې؟

حق تری پاتی د شیطان یې وي منلې
توبکمار په قصد د غلا خی ولې ولې؟

ملګري او آشنايی شوه تر مطلبه
خپل ملګري چې په شا خی ولې، ولې؟

د ايمان او عقيدي رنگ یې پيکه کړ
صادقت زموږ له خوا خي ولې ولې؟

د نېکانو مشوره ورسو ره نشه
په ناقص فکر خطأ خي ولې ولې؟

په ويناد فاسقانو به عمل کړي
بې تاثيره شه وينا خي ولې ولې؟

د دې عصر ملګرتیا کې خوندہ نشه
باور یار مې يک تنها خي ولې ولې؟

وطنه

مین پښتون دی په تا
زېبا او طنه زېبا

ته مویی مېنه او کور
ته مو زړگی او ټکور

ته دنګ دنګ غرونه لري
ډک ډک سیندونه لري

آسمان کي ورېخې باران
پري زرغون کېږي میدان

ستره هوالري ته
خيالي فضالي ته

لمردې خه شغلي لري
ښکلې پلوشي لري

شنې دې درې هېوا ده
خودې مېوي هېوا ده

مالیار باگونه لری
خوابره تاکونه لری

مبوبی دی ستانامداری
منبی دی ستاخالداری

مرغان آوازکوي ستا
بازان پروازکوي ستا

شنه خپخایونه لری
خاروی، مالونه لری

ته بناسته په ګل یې
ته آراسته په ګل یې

باور دی غواړي آباد
افغانستان په زړه بشاد

همت لرو

مورد پښتنه یوبې پښتو چېرې بل کار نه کوو
همت لرو، په نام ردی د چا آزار نه کوو

وطن مو شمعه مورد یې واړه پتنګان یو ګله
په لمبو سوي، د غلیم له اور نه ډار نه کوو

مورد بري تصمیم نیولی شو، بریمن یوروان
پروا په دې لارکې د هېڅ غلیم، اغیار نه کوو

مورد یو سرلوري د پوهنې او د سولې لارکې
مورد پرمختګ غواړو، ټوپکو باندې وارنه کوو

مورد په پښتو سره را نیسونه د سکلاوو څانګې
مورد بشونځیو ته په تلوکې انتظار نه کوو

مورد به پرمت د خپلوه خو وړاندې درومو درومو
مورد به پروا په دغه لارکې د بنامارنه کوو

د ګاوښې حقه حقوق ورته پوره ورکوو
مورد خو غرض د چا په کور او په دېوار نه کوو

مورد بري لارته باوره په اغزو مزل کرو
مينه د گل کوو، پروا د هېخ يو خارنه کوو

کهکشان

پاس په آسمان کې خه کهکشا نونه دي
دا ستوري يې واړه، رېه مېخونه دي

د آسمان لمنه ډکه په ستورو ۵۵
دنخا وو جهان، ورا او ودونه دي

لكه په غاړه چې ليلی هارواچوي
د ملګلر و په چـ، امېلونه دي

ساته افغان یاره د اميدو بشکلا
ډک له بشکلا د ژوندون اميدونه دي

باوره گوره نظام د رب^(۲) سېخلى
چې له حکمته ډک يې خه کارونه دي

سپرلی

په بې کې مو خندا کې سره گلونه د سپرلی
اچولی دی بورا اتبونه د سپرلی

شنه، زرغون کتل دی هره خوا په هره سیمه
زبنا، زبنا بشکاریږي شنه مخونه د سپرلی

سپرله ډاګونه فرش شول د گلونو په سینګار
آسمان پري را خواره کړه بارا نونه د سپرلی

مشاطې شوي سمسوري د گلونو په نګار
په ژلفو یې خواره شول شنه شالونه د سپرلی

د نجونو وربلو نه په گلو مالامال شول
کودرته بیاروان شول کتارونه د سپرلی

د بلبل نغمو خمار کړه د گلزار رنګونه
پستې، پستې ودمې دی آوازونه د سپرلی

غږد شپېلى پوره شو په دښته او دمن کې
شپونکي په مخه کې دی مالونه د سپرلی

عاشق په مینه کي معشوقي ته کري رازونه
بنایست، بنایست جانان دی جهانونه د سپرلي

سپيره خزان تبر شوي باوره په محل کي
د خدای^(۲) په شکر بکل کره دیدنونه د سپرلي

توري زلفي

په سپين مخ دي چي توري زلفي راتللي
غم زما په تندی خاوری اړولي

زه هغه وخت آگاه شوم چي زمانه يې
چي شانه زلفي دي شاته واچولي

ستا د زلفو په تار بند زما زړگي دي
بيابه کله راستنه شي نازولي

هريو ګل د انګوله رنګه رنګ شو
چي د ګلو په باغونو ګرځبدلي

خدای (ج) خبر چې زما غم به درسره وي
دا خبرې مې زړگې راته وي لې

د بېلتون په اور به سوزمه ترکله؟
ډېر ارمان دی ما په ستړگونه ليدلې

د وصال په فلك پړک وھه برېښنا شه
بېلتانه د باور ستړگې ژرولي

قلم د ذهن

د بنګلا په وطن پېښ چې دا جنجال شو
د قلم نوک مې فعاله باكمال شو

په زانګو د سولې و زنګې دل توري
هر غزل مې لکه وړانګه د هلال شو

لوپته مې د مزار په سربيرغ کړئ
يار وطن باندي چې تېر له سرا او مال شو

د گورگین سلامتی غواړه رقیبه
میرویس خان نیکه سمبال په توره، ډال شو

دوه زولنې د غلامی یې دی شکولې
بریالی په سختو ستونزو کې بلال شو

د باور قلم به ولې نه چلیږي
په تاثیر کې لکه توره د خوشحال شو

هسکه تیته

په غټو غټو سترګو چې کتل کاندي
د نېړۍ ټول رازونه په منګول کاندي

چې سمبال جاناں د پوهې په خواک نه وي
افتخار په پیکي او په وربل کاندي

چې مطلب یې غوڅول د تیارونه وي
شمغه خله په توره شپه سېخل کاندي

تیر، کمان خو هسې نېښه ويشتى نشي
لکه غېشى د نظر چې ويشتى کاندى

ھسکە، قېيىتە چې ونە وينى پە مخگى
ها بېرىبە ۋوبە پە او بوقۇل کاندى

چې د نىم بىسىل پە دود شى تر پىسو لاندى
بىد ملىخ پە گلۇنۇكى دانگىل کاندى

چې د سو د پە خاطر وۇنى نفسمۇن
د بىشىلە حىد وتى چې وۇل کاندى

عقىدە وي د سوچە مومۇن راسخە
د دىن پە مستقىمە لارە تىلل کاندى

د رقىب جادو تە پام و كېرى ملگەرو
چې غلىم راتە پە خبر و خپل کاندى

پە سلگۇنۇ مشكلا تۇ گرفتار دى
چې ژوند خۇكى پە كوشۇكى د كابىل کاندى

ه پښتون په گورناتار دی نن باوره
حکه، حکه خوآسمان پري ژرل کاندي

سپینې اوښکې

په مخ تویې سپینې اوښکې بې اختیاره شوې
ستاخبرې چې وصال کې له انکاره شوې

دا سورسالو دي د توبان په خوله کې ورکړ
په ځنګل د تورو زلفوکې حصاره شوې

دا بې حجابه مخ کتى نه شم جانانه
که يې گورم دواړه سترګې ګنهګاره شوې

حیاداره پښتنه غورخې په تیاروکې
ربا ګانې منحصرې تراغیاره شوې

د لمړخړک په انتظار ګوره سره شفق ته
قافلي موږ د روانې په دې لاره شوې

د غرور مانبی رالوېدونکي ھ دلبره
خوبن شوم دا چې خپل باور ته وفاداره شوي

پښتاني

په نفاق سوي پښتاني دی لکه زه
هر ئای دتن په وينو سره دی لکه زه

د بېلتون په لار دامونه ږدي یو بل ته
د وحدت له لاري ګاډه دی لکه زه

د مردانو زره چولی ناما مردانو
په الـمـونـوـکـی وراسته دی لکه زه

خواخوري همدردي نشه یو تربله
په تـشـخـبـرـوـکـی خـواـبـه دـیـ لـکـهـ زـهـ

د تـنـکـوـزـلـمـوـپـهـ حـالـ موـخـواـبـدـيـږـيـ
چـېـ پـهـ عـمـرـوـنـوـکـیـ شـپـېـتـهـ دـیـ لـکـهـ زـهـ

نادانی ده د عالم مقام لوبدلی
له هر مقام په پربواده دی لکه زه

د تاریخ په آیینه کی نظر نشته
د غفلت په خوب و بد دی لکه زه

په ویجار وطن کی بل دی سره اورونه
د پردو په غبرکی پراته دی لکه زه

که د علم ڊبوی بلي کېي په کورکې
هاله آسمان ته په خاته دی لکه زه

چې یوبل ته کړي د ميني لاس ترغافه
باور وکړي، بیانو درانه دی لکه زه

تصور د اギيار

تصصور د اغييار نه دی د منلو
مست بلبل دی چاشرلی له سرو گلو؟

د مور مېري دود خپل کړي رقيبانو
هسي شوم دود به يې بېل نه کړي ترخپلوا

که پردي مرغان کړي دلتہ پروازنونه
شاهينان يې نيسني تل په سرو منګولو

تورو تيارو کې هغه پتنګان سوؤي
چې وي مین د شماعې د بلولو

د باور په نظر ډېر داسي کسان شته
چې غلامي کړي راز يې نه دی د ويلو

زندگی د ملنګانو

مه کوه مسخرې په زندگي د ملنګانو
و ګوره په کچکول کې پاډشاهي د ملنګانو

د دنيا په مال، متاع يې غرض نشه دلبره
د یقين په تارتې لې وروري د ملنګانو

په مينه درحمن يې سر، صورت دي سپېره ګړي
مقيمه په زيارت کې وي شبخي د ملنګانو

په تشو، تشو لپوکې آسمان شي لپزولي
اخته مه شي جانانه په بدی د ملنګانو

له بخت سره به کور ته ځي خوشحاله هغه یارمې
چې پرانيسټلو ورته کونجي د ملنګانو

د زړه کور به يې صاف وي له ناولي خس، خاشاكه
که بل يې خپل چراغ کړ په تيلی د ملنګانو

که رښتیا د تودې مینې طلبګاره يې آشنا
نو مست شه اي باوره! په دوهی د ملنګانو

سبانه راخي

خوره تياره ده دلته خدایه^(ج) سبانه راخي
ډېوه خاموشه شوله کورته ربانه راخي

ماتم په نو ګډي د خانګو خرک نه لګي
د بلبلانو آواز صفا صفا سانه راخي

د خزان باد رژوي، رنگين ګلونه د بن
غوتې د سرو ګلو زموږ په خندانه راخي

مجنون مزل کړي دي، تېرو اغزو د پاسه
ستره کې يې دواړې ړندي ورته ليلې نه راخي

ګلاب، ګلاب وزرو نه شول په اغزو کې سورې
د بورا ګانو ټولګي بیا په نخانه راخي

د قرباني ټولپې شوي ټربارونو اوږدي
دارمانونو جنهې په رېدا نه راخي

مظلوم باور آشنا مې د غم په مخکې ولاړ
افغان ولس ته خدایه^(ج) د خرک آشنا نه راخي

با ايمانه ده

تويې شوه، تويې بېرى دغه وينه با ايمانه ده
خاوره د افغان ده بسا ياسته له درست جهانه ده

مورد په خپله خاوره هسک پامير او لوی گوربى لرو
ښکلې په سپین غر او هندوکش باندي ودانه ده

مورد له قربانيو، سرېندنو وېره نه کوو
دا خاوره قدم په قدم هر افغان ته گرانه ده

مورد دی پرزولى هر بريدگر او يرغلگر دلته
تللى، نيمه خوادي او دنيا ورپسي ورانه ده

دلته د اسلام او د ايمان ستني ودانې دی
دلته د اسلام طريقه ډېره مهربانه ده

چا چې د دې خاورې په گوترو گوزار كېرى دی
بياخونو باوره دا صياد خپله پښې مانه ده

گران وطنه

ته لیلی یې، ته گلشن ته گلستان یې
ته مو مینه، ته بسا یست، ته مو اپمان یې

خود نسیم دی په وردمو، وردمو چلیبری
ته نیمروز، ته میمنه او ته پغمان یې

د بکلاساري دی نشته ټول جهان کې
ته پکتیا، ته می پارون، ته بدخشان یې

ستا بازان کړي پرواژونه په دی خوکو
شنه فصلونه، ډک سیندونه د سبحان یې

ستا منې په ټول جهان کې دی نامدارې
ته لوګر، ته می وردګ، ته می میدان یې

تر دی بکلو او سوترو باغونو څارشم
ته لغمان، ته می فراه، ته می بامیان یې

ستا انار دی خدای^(۲) په خپل حکمت جوړ کړي
ته تګاب، ته ګندهار، ته می دامان یې

ستا انګور خوپه خورنگه بسايسټه دي
ته غزني، ته مې هرات، ته مې پروان يې

ستا مېړانه په جهان، جهان یادېږي
ته میرویس، ته محمود او ته احمدخان يې

ستا بازان له پښتنوکوي پوښتنه
ته شاهین د هسکو خوکو، لوړ آسمان يې

ستا وګري د واحد افغان په نوم دي
ته مې خوست، ته مې هلمند، ته مې واخان يې

ستا تاریخ د حماسو داستان ليکلى
ته زماله مینې جوړ افغانستان يې

خپل باور به دي د سرپه قېمت ساتي
ته يې مېنه، ته يې ژوند، ته يې جانان يې

شهیده

ته ولاپی، شهید شوی خی لا نور شهیده
خنگه خوانی مرگ شولی غم خور شهیده

ستا په جدایی می او بکی تویی شولی
اخلم له غلیم خخه دی پور شهیده

ته د بشکلو زمرو په خبر کامران شولی
ستا د بشمنان دلته شول نسکور شهیده

ته له کرامات او و نبکیونه ډک
ته به شی شفیع د پلار او مور شهیده

تاخوله خپل وطن نه دفاع کړی ۵۵
خدای (۲) دی بسا یسته کړه نوی کور شهیده

وينه به ستا و ټوکي غوفچه ګلونه
تا نه دعا کاندي مور او خور شهیده

زما باور دا دی چې آخر رهنا شته
تل به تیاره نه وي زموږ ورور شهیده

سوله

ټوکېدلي خوشالۍ وي تل په سوله
غوشې شوې تربگنۍ وي تل په سوله

د جګړې طبیعت قوله بدمرغې ده
تودې مینې، ورورګلوې وي تل په سوله

د ظالم نغری تودیرې په جګروکې
پالل شوې نېکمرغې وي تل په سوله

په جګروکې د سرونولوبه کېږي
غورېدلي شتمنۍ وي تل په سوله

بربادي او هلاکت وي په جګروکې
را روانې کامیابې وي تل په سوله

په ټوپک د پرمختګ ستني نړۍږي
بسه پېشرفت او ترقۍ وي تل په سوله

جګړه باسي انسانان له علم و پوهې
له جهان سره سیالۍ وي تل په سوله

په جگړه کې اې باوره! خوبني نشه
امن، روغه او خوبني وي تل په سوله

تری پتېږم

ټوله شپه ګرڅم را ګرڅم په سهارکې تري پتېږم
زه له لمرڅخه شرمېږم په یوغارکې تري پتېږم

فرمایش د ملا ډېر دی زه وزګار، وزګار عامي یه
زما وس ورسره نشه په خپل وارکې تري پتېږم

پل یې واخیست زما کور ته او د غله ګمان یې کړي
په کوته کې ورته بشکارم، په چنارکې تري پتېږم

د مظلوم په خولو، وينو یې ګټلې خپل قلنگ دی
له بادارڅخه ډارېږم، په خپل کارکې تري پتېږم

په لیدلو د جابر مې سترګې دواړې شي زهیرې
چې په مخه کله راشي نو په لارکې تري پتېږم

دا قرضدار به می نو خنگه کړي پیدا باوره یاره
په کوشوکې غلی ګرڅم او په بسارکې تري پتېرم

ولادی

ته مصدر د خدمت، کار وی رانه ولاړی
د مظلوم په غم بیمار وی رانه ولاړی

دا دوی سترګی غرومہ بی دیداره
ته می هیله د دیدار وی رانه ولاړی

د فطرت د خصلتونو په لوی بن کې
په ګلونوکې نگار وی رانه ولاړی

سترباما د زړبودی ټک په زړه درکړ
د څوانی شپې دی په شمار وی رانه ولاړی

په خزان و هلو سترګو، ګوري ماته
د تنکو غوټه به اړو وی رانه ولاړی

باور سخت دی درد بدلی ای ٿاقبے!
د پرون ورخی سالار وی رانه ولاپی

دستار د معارف

چې خبر نه وي مخلوقه خوک په کار د معارف
ورته مه بدئ په کگره لوی دستار د معارف

چې یو گام اخيستي دا بساغلی نشي مخ وړاندې
ور په غاړه کله مه کړئ بسکلی هار د معارف

چې را پورته د ولس له منځه نه وي ملګرو
ټېرېدلی کله نه شي په دا لار د معارف

بسایسته بدلون هرڅوک قبلوي په خپلو ستړو
خوبدرنګ سړی به پري کړي نازک تار د معارف

لاس نيسه سودا گره د پوهنې له خرڅلاوه
له سياست څیني جدا کړئ شين بهار د معارف

افغانی ټولنه غواړي د پوهې سمه بنه
حساسیت کله روا دی نور په بسارد معارف

نېک تصمیم خپله نیسه ای د لویې کرسی واله
حقیقت ورته اظهار کړه په شعار د معارف

که سمبال دغه نظام کړو د کادر په راتللو
مورد به و سپړو باوره ګل په خار د معارف

کسوف

چې سپورمی راشی تر منځه دا د ځمکې او د لمر
ټول په یو مستقیم خط شي، یو مسیر شي برابر

سپورمی ځمکې ته شي لوی خنډ د لمر د شغلو مخکې
تیاره شي توره خوره، ترورمی را لېږي نظر

جغرافیه داسي وايي ای د زړه سره دا واوره
کسوف کله پوره شي ګله، يا يې نیم شي سفر

کسوف د (ک) په حرف یعنی په (کلان) پیل شوی
حکه چې لمر ډېر کلان دی نسبت په بُکلي قمر

فرق د کسوف او خسوف واضح په دی کلام شولو
سلام، سلام دی باوره چې دی بیان کړ بهتر

دُردانه

سود یې چې ورسیبری تر پردو خپلو
ارزی داسې بُکلي لاس په بُکلولو

په پلیته جوسه شنې وي کرغېرنې
هغه وړی چې هېڅ نه وي د او بدلو

دُردانه خود زړگی په سرسوری وي
کنه نه وي پکي تارد اچولو

ورکوزېږه داسې غار او یا کوهی ته
چې لار ولري د بېرته راختلو

چې بیا وروسته تر ویلو پښمان نشي
هغه وايې چې وي وړ د اورې دلوا

اوږده بېړه کړه وړه خو عمل سه کړه
بې عمله بېړه وړه وي د خردلوا

داندان د نادانی نښه خوداده
دا سې وايې چې وړنه وي د ویلو

دانه مه خوره د فاسق له دام خانې نه
وږي بنه يې په پرواز د الوتلو

د شکست زړونو توټې کړه بیا راټولې
لاس په کارشه د دې زړو د رغولو

پليتیوکې که خس او یا خاشاک وي
خود هغه ډېران دی وړ د سوزولو

د نېستی او به وي دا سې لکه وينې
خوره مینه دا او به کړي د وينځلو

خپل ویل او عمل دواړه سره یو کړه
ای باوره! چې منظور شی د منلو

انډوخر

چې سپین پاټه او تور خوشې واي په غرو
لور په لور به انډوخر واي بس د خرو

ننـداره د سـرکښو واي روانه
را تـول شـوي واـي دـا خـره لـه شـنو درـو

هـنـګـېـدـلـ، غـورـخـېـدـلـ پـهـ کـاـپـوـ، بـوـټـوـ
جـنـګـېـدـلـیـ پـهـ لـغـتـوـ، پـهـ سـرـوـ

د څـنـګـلـ لـورـیـ مـنـډـهـ واـيـ اـخـیـسـتـېـ
ورـپـېـبـنـ شـويـ واـيـ پـهـ بـکـارـکـېـ دـزـمـرـوـ

خـرـهـ واـيـ تـلـليـ زـمـرـیـانـ واـيـ پـاـټـېـ شـويـ
حـارـسـانـ واـيـ دـدـېـ دـبـنـتـوـ اوـمـیـرـوـ

مدد گار د بسو چار و واي باوره
دب منان ي بسکارولي په خرُو

حسن د حسين

حسن د حسين خو حوصله ماتوي
سل که توبه گارشي نو توبه ماتوي

بي حسابه ثمر چېري چې امباري
بساخ ماتشي د وني او تنه ماتوي

ملال زره د بسايسه مخ و کتوقه
تصوير و باسي گلکه آينه ماتوي

له غفلته يا علته چې شي بنده
غل د گور تړلي دروازه ماتوي

چې کړه وړه يې انسانيت ته ورته نه وي
دا کړه د انسان بسکلي څېره ماتوي

په حیا او په ایمان چې سمبال نه وي
وعده کړي باوره بیا وعده ماتوي

خسوف

څمکه چې راشی د لمرا او سپوردمی قرمیان
په یوه مستقیمه لیکه همزمان

څمکه د لمرشغلي نه پریږدی سپوردمی ته
تیاره سپوردمی بې لمره ګله شي تابان

نو بیا وايو چې خسوف دی واقع شوی
په فیمه میاشت کې توره سپوردمی شي ګویان

خسوف په (خ) یعنی په (خورد) شروع شوی
سپوردمی وړه ده نظر لمرقه په آسمان

چې د خسوف په هکله نه شواستبه
باور په دی موخه دا مطلب کړ بیان

خُمکه شوه شاپه

خُمکه شوه شاپه لالیه، شنه فصلونه پکی نشته
سېلابونو ده نیولی، صاف سیندونه پکی نشته

تېزابي او بو موونې کېلىپ تولې راخود منې
خانگې وچې شوي سېرېه چې گلونه پکی نشته

تور زاغان دي راتبول شوي په دي وچو، وچو خانګو
دبل بلو غۇزلۇنە، آوازونه پکی نشته

مستي نه کا سري هوسي مو په غرونوا او رغونو كې
كلان تول دي رېزىدىلى يې عطرونە پکي نشته

په بارو تو كې الوزي کابي، تىرىدى دې غرونو
ذره، ذره چاودلى، سەرە لا لۇنە پکي نشته

په خزان كې بھار نشته اي باوره! خبردار شە
لاس دې لې كې سبحان تە، اميدونه پکي نشته

تبییبی آسمان

خزان جوړ کړه توپانونه دلته ډېر
مړاوې، مړاوې شول ګلونه دلته ډېر

رات تبییبی آسمان په تورو ورېخو
دلې وڅل فصلونه دلته ډېر

خړو خړو سېلا بونو کړه ويچاړ
شکلې شکلې ګودرونه دلته ډېر

ګلاب ګلاب سرونه یې رېبلي
کوم بدرنګ کړي لونه دلته ډېر

د ظالم صیاد له لاسه چوب چوب دي
د بلو بلو آوازونه دلته ډېر

د دې وخت د ظالمانو له جفا
څیرې شوي ګربوانو نه دلته ډېر

باوره په سیلی سپېره سپېره شول
د غوټو زیباما مخونه دلته ډېر

خيالي نبتر

يو خيالي نبتر ولاپ د ياد په غره دي
زمـا اوـنـكـوـاـوبـهـ وـرـكـپـيـ اوـبـهـ نـهـ دي

دانگـرـمـبـوـهـ بـخـهـ شـولـهـ جـانـانـهـ
توـتـيـ نـاسـتـ وـرـتـهـ دـکـورـپـهـ دـبـوالـهـ دـيـ

دـمـرـادـلـهـ درـواـزـيـ نـهـ بـهـ تـبـرـنـهـ شـيـ
زـرـهـ فـرـيـ خـكـهـ پـهـ شـكـلـ دـوـبـسـتـهـ دـيـ

چـيـ دـذـاتـ پـهـ دـبـسـتـهـ دـوـاـرـهـ گـرـخـوـيـارـهـ
ستـاغـمـ ټـولـ رـاـ سـرـهـ مـلـ دـلـتـهـ پـهـ زـرـهـ دـيـ

هـرـيـوـگـلـ تـهـ پـهـ صـحـراـكـيـ چـيـ تـهـ گـورـيـ
داـ زـمـاـ دـزـرـهـ پـهـ سـرـوـ وـيـنـوـ اوـبـهـ دـيـ

ستـاـهـرـيـادـ خـوـزـمـاـ ذـهـنـ کـيـ لـمـبـهـ شـوـ
زمـاـ يـادـ بـيـاـ ستـاـ پـهـ ذـهـنـ کـيـ وـيـدـهـ دـيـ

زـهـ يـيـ پـاـسـ دـزـرـهـ پـهـ باـغـ کـيـ گـرـخـبـدـهـ
خـپـهـ شـوـيـ يـارـلـهـ ماـخـخـهـ پـهـ خـهـ دـيـ؟ـ

شپه کی نه وي او په ورخ کی را پیدا شي
دا آواز خود گاوند کوره ورده دی

ای باوره! ستا مارغه دا ستا په کور کی
ويشتل شوی په زړه کی کی په لینده دی

د زړه انځور

دا زماد زړه انځور دی شاعرفه یم
دا دوختله غم نه پُر دی شاعرفه یم

زه براس د زړه ويستی نه شم له خولي نه
دا د دهن یو عاشور دی شاعرفه یم

د ظلمونو ناکردي ليکي هنر کې
د بسکلا بدرنګ تربور دی شاعرفه یم

د سرو وينوله سې لابه توري اخلي
د خیال بحر کې عبور دی شاعرفه یم

ه برېښنا په نیلی سپور ځغلي آسمان ته
د فلك په تېغ مغرور دی شاعرنه یه

لکه خس و خاشاک غور خمہ سره اورته
زیست وژواک می د تنور دی شاعرنه یه

ولې غور خي د رقیب په قېرہ توړه
د سکه ورود ګردن بُردی شاعرنه یه

غواړي زړونه بیا د مینې په منګولو
ژوند د مینې می منظور دی شاعرنه یه

هغه زړه به ګله روغ نه شي باوره
چې په سرو وينو مسرور دی شاعرنه یه

تابوت

په ژوندون د دې دهر افسانه وينم
عالمان د وطن په ويранه وينم

اصلوں تور خود دی او سه سرگردانه
د زورمند ناراسته کار، جانانه وينم

تول يې ويني ورته گوري په حيرت کې
د قانون تابوت پروت په هديره وينم

يوه تله په آسمان وي بله دلته
زه د عدل عجیبه فيصله وينم

د زوروک پر مخ تول ورونه پرانیستي
انتظارکي مظلوم په يوه پنسه وينم

د حقه حقوقو قېښته ده هر لوري
د بي شرميو توره سلسنه وينم

د بقا په ئای کي اخلي ژوند د نورو
د چې لاس دوزخيانو کارنامه وينم

عدالت د دی دنیا په چارون شته
بېچاره کس په هر لار بېچاره وينم

بىه مقام په بىه بىه اخىستل شوي
د خاين د خيانىت معامله وينم

كە ولس داسى ويده او ياخاموش وي
جىڭسالارو كې جوړه دا مېلە وينم

مجرمان گرئي آزاد او په سرو سترگو
مظلومان بند په توره زولانه وينم

په امساد ھوسايى نسکوره نه شو
ژوند بارستې، ستومانه په شانه وينم

لاس د سوال يې كە او رده وي همېش بل ته
اختيار د داسى كلى بېگانه وينم

ھرە ورخ يې تېکوي لە بل آدرسه
د زړه کورکې د پېردو دروازه وينم

په او بود داسی وران کوهی باروه
د ژوندون د تباھی و سیله وینم

د حُسن بن

د حُسن بن کی گرخم، زبر گلونه ټولوم
د گل په نرم و پانوکی رنگونه ټولوم

کچکول د محبت می گرخومه در په در
فقیر، ملنگ، د حُسن خیراتونه ټولوم

زخمی زړگی ته ورمه د خوری مینی درمل
شېرین، شېرین په جام کی شربتونه ټولوم

د خیال په هسکه ځمکه چې زرغونی شي هيلې
احساسه را وېښېږه، ارمانونه ټولوم

پیدا چې په کې توري کړم د مینی د لفظو
آیت، آیت یې لولم، قرآنونه ټولوم

پاسته، پاسته غزل به د مینې ورته وايم
د جنگ په نشو مست ستری قامونه ټولوم

اساس چې د خواړه ژوند دې ځمکه باندي کېږدي
باوره! لور خیالونه، لور فکرونه ټولوم

سترقاتلان

در بدرا افغانستان به وي ترکومه؟
رنګ په وينو افغانان به وي ترکومه؟

چې د یو او بل په مرګ باندي خوبسیري
دغه ستر سترا قاتلان به وي ترکومه؟

د خدمت او پرمختګ تر نامه لاندې
دا بي لاري انسانان به وي ترکومه؟

د نېستۍ لاس یې او رد کړي دې بل چاته
خورې دلي یتیمان به وي ترکومه؟

وينه ٿي زموږ سود تري بل وري باوره!
د پردو د جنگ ميدان به وي تركومه؟

مه ڙاڙه

مه ڙاڙه دردونو ته دوا به شي
توري شپه به تپره او سبا به شي

لوري حوصله گره په سختي ياره
ستا ڙا بدله په خندا به شي

ڄمئه اي فلكه! په طبیب پسې
دم، تعويذ دي را گره چې بېگا به شي

نه مومن دردونو ته درمل ياره
زماهيله بدله، دعا به شي

خدای^(۲) دي له آفت ساته باورياره
تور ظلمت آونستى دي ربا به شي

طبیبه

درمل د زبونو و گره خوان طبیبه
هم د غریب او هم دخان طبیبه

د بدل ژوندون ته دی چې ژوند وقف دی
رب (۲) خودې ساته په جهان طبیبه

وینې بهیری په دی خوار وطن کې
د مجروحانو گره درمان طبیبه

اخلاق شپرین د طبات لري ته
بل بسايسه غوندي وجودان طبیبه

ژغوري له مرگه دا تېپی انسانان
ته یې ژوندون، ته یې جانان طبیبه

په دعا گانو کې شپه، ورخ یادې برې
ستا خدمتونه بې پایان طبیبه

ظالمان اخلي له انسان خخه ژوند
تا خورکړي دی امان طبیبه

باور دى ستاله خدمتونو مشكور
ته يې گلاب ته يې احسان طبیبه

د فتنوکېرى

د ظلمت توپان راخور دى زمود په کلي
سپين سهار خوئكه تور دى زمود په کلي

په قسمت مو د تقدير کابي دي واريږي
غم د غم په نيلي سپور دى زمود په کلي

ښوعالمانو ته يې شاده اړولې
د نادان د ټوپک زور دى زمود په کلي

د فتنوکېرى ور اچوي دوه لاسوکې
پور ته شوي شراو شور دى زمود په کلي

په کې بنه غور دی د وحشت پردي لاسونه
د خونکارو مخ تک تور دى زمود په کلي

په غربت او نادانی کي را خخه تللي
ننگ، غيرت دلته نسکور دی زمود په کلي

ظالمان له جگرونه غواړي خپلې ګټې
سخت حالت باوره خپور دی زمود په کلي

فساد

د هر فاسد په ضد جهاد غواړو
نور محسوه دا سې آدم زاد غواړو

په دي اصل که رسی مقام ته
وي جاړ دا اصل له بنیاد غواړو

چې بنه کافي مزد د کار شي ادا
نوبه کار تري په اعتماد غواړو

که د فساد لېږي وي روانيه
خنګه به خپل ملت آباد غواړو

په خبرونه په تېرە توره
پښود ملت ته يې افتاد غواړو

چې رنځونه کړي درمل باوره
د اسي طبیب، د اسي استاد غواړو

مات زره

ديدن د بشکلي مخ رانه کاکل یووړ
غمونو د زړګي رانه ګوګل یووړ

سم د هيلو په ګلزار وو ټوكېدلۍ
ګل ګلاپ دا شبې رانه وربل یووړ

د بنهو په غېشو زه سورى، سورى شوم
د مرګ قاصد تلوکي رانه اخڅل یووړ

دانګار له بتې توري لمبې خېژې
خندا يې د مات زره رانه مزل یووړ

د باور نصیب به خنگه شی باوره؟
یار خوپه اشارو رانه سورچل یوور

محصلین

را قبول شوي په لغمان دی محصلین
خنگ په خنگ لکه ګلان دی محصلین

په باغچه د علم، فن یې گذر دی
مېړنۍ دی، اټلان دی محصلین

د غه کور به په پوهه بسايسټه ګري
د پکتیا که د میدان دی محصلین

د ګلوپه غونچوکې رنگارنگ دی
د وردګ که د بغلان دی محصلین

د پېشرفت په کاروانو یې مزل دی
د لوګرکه د بامیان دی محصلین

مزار، کنړ، کابل پري بسايسته دي
که د خوست یا نورستان دي محصلين

د باور د سترګو تور دي وطن کې
درنما په لار روان دي محصلين

نوبهار

بیاراغلی نوبهار دی په ګلونو
خه بساغلی موګلزار دی په ګلونو

بلبلان د خپل ارمان په لمبوسوی
فریاد یې سهار، سهار دی په ګلونو

د ستایلو په سندرو زرکې مستې
پاس د زانو څه کتار دی په ګلونو

يو چغار د توکۍ او مرغېو
تاڭير پروت خمار، خمار دی په ګلونو

درنگونو په زړگی کې نڅېدل دي
غږخپور شوی د انار دي په ګلونو

ستاد لاس په شنه پیاله کې پسرلیه
خماري د ګلوهار دي په ګلونو

خوشبویي راوړي ستاد لاس نشه ۵۵
رنگین شوی ژوند په بنار دي په ګلونو

تورداغ نه لري په زړه تازه ګلونه
د خوبنیو ډک بازار دي په ګلونو

د باور د زړه تسکین شوی اي خدايه (۲)!
د سایست جهان واکدار دي په ګلونو

تور توپان

د ظلم په جامه کې تور توپان مې څوروی
ويشتلي يم په زړه تیر وکمان مې څوروی

د آب سپينې جامي دي الوتلي له ځمکې
ناولي، تباہکار او ظالمان مې څوروی

د عالم او فن کډه بارشوی له دې چمه
خرڅ شوي بي فرهنګه جا هلان مې څوروی

چې امن، امان نشهه ژړابه کړمه چاته
له خدايه^(۲) لري، لري جابران مې څوروی

بل شوي اورونه په هرکلي او دېره دی
ضربې د ماشیندارو، توب، هاوان مې څوروی

ربه^(۳) ته يې خپله په حال سوله مېلمنه کړي
دا خوار او زار وګړي افغانان مې څوروی

څوبه د یتیم له سترګو اوښکې څي خاونده
زمور د شهیدانو لوی کاروان مې څوروی

له دغه آزمونه نور نجات غواړو سبحانه
د هري، بېلې ورځي امتحان مې څوروسي

دواک او خوروبو په سر وطن شولو بر باد
دواک د جګړه مارو سست اېمان مې څوروسي

جهان په سرو ګلونوکې ګلزار دی باوره!
مظلوم، په وینورنگ افغانستان مې څوروسي

بیرغونه

رپيری بيرغونه هديروکې څنګ په څنګ
کيندلې مقبرې شوي د شهید په وینورنگ

عاشقان کله خه ويني د عشق په لاره کې
خوبنيو سره ناخې بلې شمعې ته پتنګ

په خيره ستړکو رقيبه را ته مه ګوره ته
دلته پناه شوي دی لوی لښکر دروس، پرنګ

په دا لویه هدیره کې د افغان د تاریخ
خښ شوي لوی کسان دي، شناختي نه لري د سنگ

زمانه شوه بدله، حال بدل نه شو زمود
په ذهن کې مو خوخي د بابا د توري شرنگ

غړمبېږي هر لور توپ، طیاري درانه بمونه
تېر شوی وخت يارانو نور د توري او دا جنګ

د نن ورخي دفاع کېږي جانانه په پوهه
کامیاب نن په نېږي دي چې په علم کېږي غورځنګ

نادان دي پربوتۍ په منګولو د صیاد کې
هوښيار مرغه بند نشي په دام، لومه د نيرنګ

آدمه نخame کړه ډول، سوربې ته درقيب
بيداره درخانې کړه بیا د خپل رباب په ترنګ

سنګسار شي مېوه داره ونه په درنوکانو
لوټه نه ده چا وار کېږي د منهو په نیال دنګ

نا اميده نه کېږي دا د خورو هيلو چکول
همت د ځان باور کړه، مه شه، مه شه خوار ملنګ

رادیو ګانې

رنګ په رنګ کېږي تبلیغونه رادیو ګانې
څنګ په څنګ کېږي ولسوونه رادیو ګانې

خینې بشې او خینې بدې په تبلیغ کې
کابې، کابې کېږي لوی غروونه رادیو ګانې

بلاشونډې سکلوي قندي د غېشي
هڅوی انقلابونه رادیو ګانې

کله اور، کله او به په ژبه وايي
کېندې کېږي غور څنګونه رادیو ګانې

کېږي ٻندي د حقیقت ستر ګې په بېړه
کله کله کېږي گواښونه رادیو ګانې

د درواغو په خبر یې باور مه کړئ
کبروي ځینې ذهنوونه راډيو ګانې

چې رښتینې یې وي هر خبر باوره
کاشکي وکړي تبلیغونه راډيو ګانې

ډغری

زړه یې یوړ په پنځو ګې وهی باز خپلې وزړې
فریاد اورم نه پوهېرم چې څه وايی، څه خبرې

زما په ستر ګوکې حک شوې، پل په پل یې وينم خلکو
سرې سرې وينې څخېدلې هم په لوره هم ژوري

نور د حال پوښته مه کړه د ټپې زړگې له حاله
هېڅ ويلى درته نه شي، شي خبرې مړوري

عاطفي آواز را شوي دي له غېبو زما خیال ته
په ظالم باز پسې ګوره د غره څوکې او کمرې

هاکمري چې پرتي دي د غره ډډه کي لاليه
چې بازان يې په سرگرخي، ټپوسان وهي ډغري

مست بازان خويک تنهما په دي محل ګرخي باوره
ټپوسان شي ډلي ډلي، ګري په دي محل حشرې

شپېلى

زړه کي دي دردونه، ګړه بیان شپېلى
خلاص ګړه پري سرونه د افغان شپېلى

غرونو او رغونو کي رمي رنګ شوي
داري چاغ چاغ پسونه سره لپوان شپېلى

دروند خوب دي راغلې په شپونکي باندي
خود به يې رمه وي سرگردان شپېلى

دلته ده د مېږي او لېوه جګړه
کفرشو نازل په مسلمان شپېلى

خلاص موله دارلو د وحشیانو کړه
وکړه یو غورخنګ د خپل اېمان شپېلی

خان ورته تیار کړه په باور یاره
واخله په سندرو کې سامان شپېلی

د همکاری لاسونه

د بن په خانګو کې شپرین بلبلان بشکلی بشکلی
زمود په کلی کې دی پېغلي، څوانان بشکلی بشکلی

د همت ملايې ده تړلې په خیر یې وګوره
راتېول په ګډه دی د ژوند په میدان بشکلی بشکلی

د همکاری لاسونه یوبل ته خواړه غزوی
په خویندو، وروښو کې پیاوړی مشران بشکلی بشکلی

دوي راټول یېري د خوبنیو او غمونو په وخت
د مېلمه قدر کړي داټول قدردان بشکلی بشکلی

په کرکه گوري نفرتونو او نفاق ته واره
رنګه گلونه دي په دغه گلدان بشکلي بشکلي

دوى د اخلاقو، د سلوکو، د بسايست نمونه
ټول بسايسته دي په زبور د عرفان بشکلي بشکلي

تل فيصلې کېي د جړکو او مرکو په مرسته
دوى پیروان دي د سېڅلې قرآن بشکلي بشکلي

د غیرتمنوسه سر دې تل وي په امان باوره!
رب(ؑ) دې سرهوپړي لري دوى په جهان بشکلي بشکلي

ښېرا مه وړه

ساته لاسونه له ظلمته، ښېرا مه وړه
اخله گامونه له قومته، بدوا مه وړه

د حرص په اوره خپل ايمان او به کړه توبي
د هېچا مال، متاع خپل کور ته په شامه وړه

که حکم شولی عدالت په کار کې وکړه
حق د یوه مسلم قطعاً په بل چامه وړه

اعتبار چې په تا وشونورا است امین شه
حلال غواړه، حرام مال هېڅ د دنیا مه وړه

ډېر راضي او سه په حلالو که هر خو وه
له مخلوق خخه رشوت، په ناروا مه وړه

ته دنیا کې نېک عمل وکړه مومنه ګله
ښکلی باور د خان تو بشه کړه خطامه وړه

سپین زړه

سپین یې زړه، پاک یې ایمان سبحان الله
د بـکلاوو مسلمان سبحان الله

رذالت، ضلالت نه لري گرخي
عمل کاندي په قـرآن سبحان الله

د حیا په خصلت باندی سمبال دی
د مومن بـکلی وجـدان سبحان الله

استغفار، توبه کـپـی لـه گـناـهـونـو
د جـنـتـپـه لـارـروـانـ سبحانـ الله

له نـادـانـ اوـلـه فـاسـقـ لـرـی گـرـخـی
ستـایـلـ شـوـی دـا اـنـسـانـ سبحانـ الله

چـپـ باـورـ بـی ماـبـامـ ستـورـوـ کـی گـورـی
خـلـبـدونـکـی پـه آـسـمـانـ سبحانـ الله

گـرـخـمـ پـه هـرـکـلـی

سـرـوـ لمـبـوـ دـی سـوـخـولـی نـنـ چـپـ گـرـخـمـ پـه هـرـکـلـی
بـهـمـ وـدـی الـوـزـولـی نـنـ چـپـ گـرـخـمـ پـه هـرـکـلـی

کـورـ پـه کـورـ اوـ چـمـ پـه چـمـ دـی دـسـیـلـیـوـ نـاتـارـوـنـه
سـرـوـ مـبـوـ دـی ژـرـولـی نـنـ چـپـ گـرـخـمـ پـه هـرـکـلـی

په کوم تور، کومه گناه رقیبه داسی در بدر شوو
شهید کیبری نازولي نن چې گرخم په هرکلي

رنگ په رنگ جندي رپييري په قبرونو هديرو کې
شنه او سره دي خپيدلي نن چې گرخم په هرکلي

دلله وو په گلزار مې سرو گلابونو ته ژړل
په وينوخرو بېدللي نن چې گرخم په هرکلي

په جهان ناري، سورې د پرمختګ دي را روانې
خپامونه نېدللي نن چې گرخم په هرکلي

د افغان عقل او هوش به کله خپل سرته ستنييري
وحشتونو وبرولي نن چې گرخم په هرکلي

په هر ملک کې ټول وکړي خپلو موختو ته باوره!
په وحدت دي رسېدللي نن چې گرخم په هرکلي

کچه مار

سرونه که پراته په لاردي خه به وايې نه
ښارونه که پري خبرداردي خه به وايې نه

صادقان مي ليدي د صدق په لمبوسو
غرغره د ظالم په داردي خه به وايې نه

هسکېدل تر هغه خاي کړه چې وس دي پوره وي
ډېر را لوبدلي له چناردي خه به وايې نه

غله ته يې وس نه رسی مظلوم يې رانیولی
د غله شونډي سري په اناردي خه به وايې نه

د چرس په نشه کړي ګرفتار غافل و ګړي
په بنو مردارو کې کتاردي خه به وايې نه

کشوي حرام مالونه شپه او ورخ محل کې
نېک کرداره په زړه بیماردي خه به وايې نه

په خیانت د زورور يې ناپامه ګذردي
په تهمت، تهمت، ګرفتاردي خه به وايې نه

حلقه ځنځیرونه غزېدلی بسته پورته
سلسلې یې په شرنګهار دی څه به وايې نه

رنګ په رنګ بهانې دی ډجېب په ډکولو
په ناحق، ناحق، پاک آزار دی څه به وايې نه

تش بهانه غواړي د ګوزار په انتظار کې
چوب شه باوره! کېچه مار دی څه به وايې نه

په علم ودان

ښکلې څمکه ښکلې آسمان دی نن سبا
ټول جهان په علم ودان دی نن سبا

ګرځی را ګرځی سپورمۍ په مدارونو
دا ستوري محصول د انسان دی نن سبا

شنه آسمان کې رېه سپورمۍ تر مریخه
دا یې ګرو تسوخیر لا روان دی نن سبا

بسايسته دي په دنگو دنگو مانېو
پاريس که لندن که آلمان دي نن سبا

ورخ تر بلې زياتيرې کشف او اختراع
هر مخترع يې قدردان دي نن سبا

مونږه کله عبرت اخلو په دوو سترګو
افغان چې پړیشان لا پړیشان دي نن سبا

تعلیم یافته دزره په وینو روزلى
اجنبې وطن ته روان دي نن سبا

نيم که رسی نيم خوراک شي د کبانو
له خپل ژوندون نه په فغان دي نن سبا

تبستي نخبه استعدادونه هره خوا
دا خه غافل، غافل افغان دي نن سبا

د خدمت شعور مشرانو دي بايللى
هر يو يې د جېب په ارمان دي نن سبا

پایله د عمل او نیت ده باوره!
حال چې روان په دې زمان دی نن سبا

روژه

بکلی بکلی دی اجرونه په روژه
خو چې کړي عبادتونه په روژه

له عصیانه مطهر لکه ماشوم شي
ها چې ساتي اندامونه په روژه

ورخ يې تېره په نفلو او قسبېح شي
شپه تراوېح کړي، لمنځونه په روژه

له غوسې او له بکنڅلوا خان ساتي
مسلمان کوي صبرونه په روژه

چې په عقل او فکريې تېرنه وي
پري او رېږي نعمتونه په روژه

د ٿواب په ٿمہ به لاس په کارشی
هر سخی گری خیراتونه په روزه

ڪل له ڪل، مبسوه، مبسوی نه اخلي رنگ
اخله، شينده بنه رنگونه په روزه

د جنت دروازي وي ورته خلاصي
د ابليس تپي لاسونه په روزه

هر مومن د پاک قرآن تلاوت ته
پاکوي جامي، خانونه په روزه

بختور خوه گرسی مسلمان دی
چي عمره گری او حجونه په روزه

کرامات د روزي گوره بي شمبره
نازل شوي آيتونه په روزه

که له زره نه يي خوک نيسني دلبره
عفوه گيري گناهونه په روزه

له غیبت او چغلی نه به ٿان ساتی
اخلي، اخلي ٿوابونه په روزه

يو خلوت ته وزگارشي په روزه کي
شپخان ڪري اعتکافونه په روزه

چي له اجر و ٿوابه پاتي نه شي
باور ليري خوشعروونه په روزه

دھقانه

بنه همت بنيء له ٿانه ٿار دي شم دھقانه
بنيء منيء ڪره پرمانه ٿار دي شم دھقانه

له سڀرو سڀرو ميرونه جو راته گلشن ڪره
سره گلوونه ڪره ارزانه ٿار دي شم دھقانه

شپه او ورخ په شنو، شنو ڪرونڊو کي ڪري ڪارونه
ستاعزت ڪوم جانانه ٿار دي شم دھقانه

لوخی پبني، سپېرى جامي، سپېرە سپېرە لاسونه
ته يو لال يې عاليشانه ځاردي شم دهقانه

تاپه هنرڅکلي د حلالې روزى خوند
خپه نه شي له نادانه ځاردي شم دهقانه

د باور قلم ستاینه ستانه شي ګولى
په ربستيا خوبن دی له تانه ځاردي شم دهقانه

ربنا اخلم

شپه کي گرخم ربنا اخلم
ورخ کي خوب گرمه سا اخلم

په زربت به يې گوزار گرم
چې زلمى و مامسا اخلم

خوند يې نشه چې رنځوريه
خو چې روغ شوم دوا اخلم

بنه نوقونه سرپه سر بدم
چې مُفلس شوم سودا اخلم

لاس په سر له شنوباغويم
چې سنگرشي کلا اخلم

باور په رخې ژړولی
له سحره خندا اخلم

رنځ د جهل

عابد ژوند کېي د عبادت په ارمان
جاہل ژوند کېي د خپل عمل په تاوان

په فاسق اور د جهونم بلېږي
خاورې ايره به شي نادان، ظالمان

دانابنه دي سودئې رسې انسان ته
بد جاہل دي، رسوي نورو ته زيان

اهلیت، انسانیت چې په کې نه وي
تش کالبوټ دی په څلورو وي روان

له مرګ د گمراهانو لري تبته
خپه کېږه په مرګي د مسلمان

خدای^(z) ورقه ارشاد کړي، دی غافل دی
د دین له پاره معجز لري قرآن

يو دې خدای^(z) دا نادان ورک کړي له منځه
بل دې خدای^(z) خور کړي د علم دسترخوان

آخرت کې به جوړې خه پلمې کړي
ورقه وسپاري په چې لاس چې فرمان

رب^(z) دې ورک زموږ له منځ کړي باوره!
رنځ د جهل چې يې ډېر کړل ناروغان

غمجن زره

غمجن زده و م ناف رار زرا می راغله
گلشن زه و م په گلزار زرا می راغله

ارمانونه می خوانی کی نیمه خواشول
دبلا وار په انتظار زرا می راغله

مود په خپله عقیده او گلتور وزني
ظالمان لرو اغيار زرا می راغله

هدیرو کی سری جنپی د شهیدانو
په قبرو کتار کتار زرا می راغله

افغانانو هېڅ غلامي نه وه منلي
خینې، خینې شول بې لار زرا می راغله

مسلمان به دل جویی کړله د نورو
اوسم کاف خرد په آزاد زرا می راغله

يتیمان ګرځی شلېدلی ګربوانونه
نه جامې لري نه تار زرا می راغله

خپل منزل ته باید و رسوب باوره
ټول د حق په سمه لار ژرا می راغله

په ځمکه کې

دي په ځمکه کې پنځه لوی، لوی بحرونه
آرام، اطلس، هند او دوه ساړه قطبونه

ښکلې شکلې بېړۍ تل په کې چليږي
دوه قطبین لري پرمانه يخچالونه

آسيا، افريقيا، اروپا، انترکتيكا
اميکا، آسٹراليا د بردي نومونه

په پنځو و چوکې ژوند او انسانان شته
خو انترکتيكا کې نشه ولسوونه

د نړۍ بحر رونه وصلوي باوره
د سويس او پانامي سترکانالونه

خوارخپلی حقیقت

چې په لار د انسان نه ځې حیوانیت نه مې زړه توردي
بدو چارو، بدو ګړنو او غیبت نه مې زړه توردي

چې سود نه ویني بساغلی نو سلام به درته نه کړي
د مطلب د سلامونو، رفاقت نه مې زړه توردي

د خپل جیب په ډکولو کې لکیا ځینې مشران دي
له فاسد، فاسد چارواکي، له دولت نه مې زړه توردي

ګرځی، ګرځی بې لاري چې موټر، بنګله پیدا کړي
د حرام، حرام ژوندون او حلاوت نه مې زړه توردي

د رعیت بنایست يې ټول کړ، له یو مخې بې وقاره
د سخت زړو له چلونو او حیثیت نه مې زړه توردي

د قانون له مخې کار به په خپل وخت کې درته نه کړي
د بدکارو، مامورینو له رشوت نه مې زړه توردي

د فساد جرې خوري دي په نظام او ادارو کې
د ناولي واسطي، زور او قدرت نه مې زړه توردي

درخواستونه ناروا کړي ها دوستي، رفاقت نشه
په ربستيا د نن له چارو، قضاوته نه مې زړه توردي

د غيرت په نامه دا سې چاري و شولي دلبره
په شرمونو دي شرميدلي، غيرت نه مې زړه توردي

سپين او تور د دنياگی مو په پنځو لاسو کې ګير دي
طبيب نشه د رنځونو، طبات نه مې زړه توردي

په جعلي اسنادو خي، جعلي انسان د قولو مخکې
اصل ورک دي په دې خاوره شفافيت نه مې زړه توردي

پوهانو ګرځي وزګاره د ناپوه حکمراني ده
خلکو دا ډول انصاف او عدالت نه مې زړه توردي

چې يې اچوم د دهر په چوکاټ کې نه سمیري
د ژوندون له خوار، څپلي حقیقت نه مې زړه توردي

پري را و خېزه سپورمي د خوار لسمې ننداره کړه
دا د توري شپې د شکل او ظلمت نه مې زړه توردي

د ځانونو په وزلو ستری نه شوو عزراييله
ولي نه راخي قيامته؟ له قيامت نه مې زړه توردي

که دا حال، دا موافقاً وي خه به کيږي اې باوره!
توبه وکړه، توبه ګار شه، ندامت نه مې زړه توردي

کل جهان

کل جهان شومار، لړم
نه دارو لرم نه دم

تهذيب غواړم عالمه
پاک تهذيب د پاک صنم

ټول جهان ودان، ودان
پکي سوخي زماچم

په مرینه مې خوبني ګا
او په سوله مې ماتم

نه آرام شـتـه دـيـارـكـيـ
نه پـه خـمـكـهـكـيـ حـرـمـ

دـفـتـنـوـگـوـزارـبـاـورـ
کـړـبـيـ واـکـهـ اوـکـړـمـ

تقدیر

قبر پـه قـبـرـجـنـاـزوـسـرـهـ زـړـاـکـړـمـ
صـبـرـپـهـ صـبـرـهـ دـيـرـوـسـرـهـ زـړـاـکـړـمـ

تقدیر سـوـیـ پـهـ لـمـبـوـ،ـ لـمـبـوـیـمـ نـگـارـهـ
دـغـمـجـنـ زـړـهـ لـهـ سـرـوـلـمـبـوـسـرـهـ زـړـاـکـړـمـ

يارـانـ فـشـتـهـ پـهـ حـجـرـوـکـيـ دـېـوـالـ تـهـ گـورـمـ
زـهـ دـآـزـمـونـ لـهـ تـصـوـيـرـوـسـرـهـ زـړـاـکـړـمـ

خـيـريـ گـرـپـوـانـ،ـ بـبـرـسـرـيـ يـتـيمـانـ وـينـمـ
هـرـهـ لـحـظـهـ يـيـ لـهـ غـمـوـسـرـهـ زـړـاـکـړـمـ

کنڈر کنڈر چمو ته سترگی غرومہ
گری گری سوونارو سره ژرا کرم

زه د بنایست په قمه، قمه انتظاریم
لمحه لمحه یی ارمانو سره ژرا کرم

د پنستون وینه به هدر نه ٿي باوره!
زه له سرو وینو تو سرو سره ژرا کرم

ناکس مُطرب

کمند راغی بی حساب د تورو زلفو
په سپین مخ شولم قصاب د تورو زلفو

د ناکس مُطرب نغمی به کرم خاموشه
چې مدام وهی ربایب د تورو زلفو

د دلبر بکلی تصویر به ترینه باسم
له ورق، ورق کتاب د تورو زلفو

حوصله یې رانه وړې زړه مې خورین دی
نورشلومه دا حجاب د تورو زلفو

د خمار نشه یې اخلمه په سترګو
زه خاته کرم په قناب د تورو زلفو

لېونی چې زاهدان په کانپولی
دوی خوپلی دی شراب د تورو زلفو

رهایي ترې سهل کارنه ده باوره!
چې ګډ شولي په هرباب د تورو زلفو

علم

که دا وطن شي بیا په علم ودان
خوبن به انسان شي، هم ځمکه هم آسمان

که ورکړو یو بل ته چمبې د مينې
جوړ به شي د سروګلونو ګلستان

که قدم واخلو قول په لاره وحدت
پوره به هاله شي ارمان دافغان

پاک له ناپاک که شي جلاپه دي کور
عمل د پاک به ضروري شي په قرآن

مخ که مهار شود ظالم او جا هل
تياري به تولي په عرفان شي رو بسان

ژوندون به هسک شي د رحمت پوېي ته
روان به دلته شي د پوهې کاروان

خواري، غربت به وکړي کوچ له وطن
د نړۍ سیال به شي تکره افغانان

باوره! جګ به موږ برغ رېږدي
افغانستان به شي نامي په جهان

عینکی

کېرده عینکی د هوا په سترگو
گوره گردونه د صحرا په سترگو

ښکلی بښکلی به زړه ته درته راشي
بیاد ګلونو د بدیا په سترگو

شېخ خوسپین ګانې بیا په تورو ولې
ورته موسکۍ شي د خندا په سترگو

په غوردو اورم تکبیرونه مظلوم
یزید رائي د کربلا په سترگو

ظالم اخيستې خاموشې د ژوندون
ټول ورته گورو د غوغایا په سترگو

دي دواړه په خپل کور او په خپل غره کې
کوتره بسکاري د عنقا په سترگو

باوره! خوار مجنون چې صبر نه کا
خوبه ده مینه د لیلې په سترگو

لوي جنت دي

گاللى يې محنت دي
د مور او پلار خدمت دي

اختيار د بشو سلوکو
د هر مسلم خصلت دي

چې سرورگوي خداي (۲) ته
مقام د شهادت دي

خدمت چې د وطن گړي
ريښتني صداقت دي

د عالم، زده گړي چاري
ژمنتوب د شريعت دي

مدد د مظلومانو
انصاف او عدالت دي

باوره! مسلم او سه
همدغه لوي جنت دي

په جڳو غرو

لکه باز په جڳو غرو گرخم عالمه
د پرواژ په سردو گرخم عالمه

وبه نه خوري درني هيلي آرزو گاني
په ويستو، ويستو، ويستو گرخم عالمه

هي ليلي گه له مجنون نه جلا گيري
زه د سولي په شبو گرخم عالمه

څوک چې ڪاپو باندي ولی توده مينه
زه د هفو په سردو گرخم عالمه

سپين له سپين سره لگيري تور له توره
زه د سپينو په خبرو گرخم عالمه

که ویده یومار مو چيچي باید ويښ شو
پاړو گر په منترو گرخم عالمه

ڙبه، عقل د ايمان په پرده غواړم
زه د حق په پلوشو گرخم عالمه

زه باوريم د قلم په خوکه ليک كرم
د شعرونو په نشو گرخم عالمه

ښوونکي

درنماوو په آسمان کې لکه لمړښوونکي
د بنکلاوو په جهان کې لکه غربښوونکي

خرک د پوهې دې د شمعې په لمبه بلېږي
د څلاؤو په کاروان کې سپین بشربښوونکي

تاله ګړنګه خېژولی آسمان ته انسان
د معناوو په عرفان کې معتبرښوونکي

يې راغلى په خېړه د مور او پلار شاګرد ته
د صفاوو نخلستان کې ستر رهبر بشربښوونکي

قدراو عزت يې په موږ فرض ده اي باوره!
د دعاوو ګلستان کې مقرر بشربښوونکي

کرکت

لوبه می په مینه مینه تماشاکره
خلوريزه او شپږيزه می دعاکره

ماتومه حريفان په ډګرونو
بدرگه می په چکچکواونځاكره

دا مړ نوم به می اوچت شي په جهان کې
د کرکت ميني می جوړه خه غوغاكره

چې ډاډه شومه په جام کې د ګټلو
د اتن ناره می ګرمه په سورفاکره

زه باور د هيلوکور دعاوي وايم
خدايه^(ج) ته قبوله می دعا، ويناكره

کپه د هیلو

لويه خداي^(ج) دا خو خرنگه جانان دی
لاس د غم يې بند زما په لوند گرپوان دی

ما پروا د رقيب نه گړله خاونده
اوسم رقيب راته په واژه خوله خندان دی

چېرته گپه زه د خپلو هيلو يوسم
وران زړګي مې په جهان کې سرګردان دی

د بهار په شنه موسم پاڼه شوه ژړه
زماد مينې بن دارنگه خزان دی

پکي ګران دي نور هرڅه دلته باوره
په دا وران، ويچار بازار کې غم ارزان دی

بی نمازه

له حق لاری په واته دی بی نمازه
چې پراته تر لم رخاته دی بی نمازه

په غفلت کې یې هستو ګنه ده ناگاره
په رنو ستر ګرو ډيده دی بی نمازه

خان غړوي د لمانځه له ادا ګانو
پلیتیو ګوکې پاخه دی بی نمازه

په شاخود ونو ناست وهی بېخونه
د خانو نو په لو ډده دی بی نمازه

چې رهاشي وزرنه وهی په وړاندې
د ابلیس په دام پراته دی بی نمازه

په غافلوبه خو ډوله آواز ګیرې
روح له تنه په خاته دی بی نمازه

بېهوده به تروخت تېر کېږي ارمانونه
وین شه بیاکله را تله دی بی نمازه

ه باورپه خود تکبیر اقتداء و کرده
تکبیرونه یه خواره دی بی نمازه

په ماقم وینم

لشکر په ماقم وینم چې شهید شولو افسر
کنپر دا ملت وینم چې نابود یې شو رهبر

کام پر گام لو بدلي ټافله د پرمختګ یې
مرپشوي یې چې چراغ دی د پوهې او هنر

د اندوه په ډاڳ کې د منزل لاره یې ورکه
د بېلتون غېشی یې و خود پخپله په ځیګر

بې علاجه سپیلنی چې غواړي هره شبې
ښایست باندې یې لو بدلى د بد سړي نظر

د آفت په سې لاب به شي لاهو دا وکړي
باوره! چا چې وران کړلو محراب او خپل منبر

حقوق د ټول بشر

ماته تورتم ځانته سحر جو روی
بل کړي خپه ځانته اختر جو روی

مودته خاموشه د اټوم برېښنا کړي
خپله اټوم بـم او لېزد جو روی

کنوانسیونونه دي بي شمېره هلته
پاخي حقوق د ټول بشـر جو روی

چې په نړۍ يې باداري شي منظور
فکرونه ټول په خپل نظر جو روی

چې امياني کې شرنګ ډالر ته ورکړي
نور خو لا خه ملا، منبر جو روی

حیاوی اخلي له انسان وګرو
ښه سر لوڅي نر ببر جو روی

وېروي دوي په اسلحو ملکونه
خان په نړۍ کې لوی افسر جو روی

لہ کومہ ٿایه چی خطر کری احساس بیاد فتنو ورتہ لبکر جو روی

چې امتحان کړي پکې خپلې وسلې
د بل هېواد جنګ د ګر جوړوي

باوره! پاک اللہ^(ع) بے کالہ ورقہ
د مهدی تورہ او کلک سپر جو روی

* * *

د غړه منې خبری

**که ماشومان دلوی غرہ منی خبری
کوربانہ داسی د ورہ منی خبری**

له تهذیب خخه منکر شی په بلنه
یوسپره د بل سپره منی خبری

چې شي بي لاري نووس رچه وي روأن انسانیت پرېدې د خره منې خبرې

ظالم سور مخ د وينو ڏنڌکي وي ولاړ
مظلوم مجبور وي د سره مني خبرې

د نېک صالح اولاد چې پلار خپل وفات وي
باوره! هاله د تر ره مني خبرې

رشوت خوره

مزې تا وکړې دنيا کې رشوت خوره
نظر وکړه په عقبې کې رشوت خوره

څوک که یوکتاب خبرې درته وکړي
اثر نه شيندي په تا کې رشوت خوره

ربا ورځ لکه لبوه دا پې مالونه
سره لاسونه په بلوا کې رشوت خوره

له حرامونه دي تا وکړې ټيټه غاړه
نه يې اخلي هرسبا کې رشوت خوره

په مجلس کي تسبیح اړوی ناصح شې
رشوتونه خورې خفا کي رشوت خوره

وخت به تېر شې په دې پاكو او ناپاكو
ته به اوسي په غوغما کي رشوت خوره

باور سپينې، سپينې وايي په ګلام کي
فرکرو ګړه په وینا کي رشوت خوره

موري

ستا په بسکلا ده دنیا بسکلې موري
ستا په ربنا ده فضا بسکلې موري

تر قدمو لاندي دې وينم جنت
ستا په وینا ده، وینا بسکلې موري

د خدای^(۲) رضا ستا په رضا حصول شي
ستا په رضا ده، رضا بسکلې موري

ما ته د مینې قدم تا رازده کړ
ته مې د ژونديې امسا بسلې موري

کړم ترا بدہ ستا د حسن صفت
ستا په هستي ده بقا بسلې موري

ستا په عزت کې د باور عزت دی
تا ته همېش کړي دعا بسلې موري

تعصب

موندہ کېږي جا هل قام
په تعصب کې وي مدام

خیر به يې هېڅ نه وي
وار خطوا وي په هربام

ناروا وو ته درومي
د خطوا وو په یو ګام

بدمستان وي مغروره
او به خبئی په غلط جام

متعصب ته سود نشته
عاقبت يې وي بدنام

د غرور کور ٻنگوي
بدکرداره، بد انجام

رنخ داسې دی باوره!
انسانان به کړي ناکام

تولحد

نه به راک پري دوه لاسونه ڇاپه ڇاپه
نه به وک پري ديدنونه ڇاپه ڇاپه

گرځيدلی په سپېرو خاورو یم ډېر، ډېر
چې پرته ده انبارونه ڇاپه ڇاپه

یوزه نه یم بندي شوي تورلحدكى
بندي شوي عالمونه ڙاڻه ڙاڻه

عمر گل وو د خزان په لمبو و سو
را به نه شي قېر و ختونه ڙاڻه ڙاڻه

مهر د سوال مي په خوله دى لگېدلى
خدای (ع) ته و گړه بنه سوالونه ڙاڻه ڙاڻه

چې د تېري نظر تنده شي پري ماته
اوسمي گوره تصویرونه ڙاڻه ڙاڻه

دا خړ، پړ مزار مي هېرنه کېږي باوره!
پري زرغون کړه سره ګلونه ڙاڻه ڙاڻه

مېلەكارەشوی

نە د مېری، ژوندی، نە وزگارەشوی
شپە او ورخ لگیایی مېلەكارەشوی

نە دی جوپکە قصرۇنە انگەرونە
نە پە گېدە موپ، تىرى، نەكارەشوی

نە بىرخە دى خوبىي او آرامىي شوه
نە خندان، خىگرخون، دل افگارەشوی

ھېخ دى قدر دنياکى پە چانشىتە
خوگە دى خلکو خدمتگارەشوی

د دەر قانۇن خىرنگە تطبیق شو
آۋىزان چى دى عىدل لە دارەشوی

در بىدرە خوارو زبۇن شوی يارە
لە حرامو گېتو چى انكارەشوی

دا ئوگېدىلى ئەرە دى ورگە
چى زخمى دكانو لە گوزارەشوی

د وخت له سادگانو یې باوره!
چې یو پاک الله^(ج) ته وفاداره شوي

اختر

نه مې نکریزی نه مې جامې شته ياره
نه مې رانجه شته، نه مې مېلې شته ياره

د مورگمیس مې په سرو سرو وینو رنگ دی
نه مې شین شال شته، نه مې پیسې شته ياره

سره سره اورونه دی چې اوريږي دلته
نه مې خندا شته، نه مې جوړې شته ياره

خوبسي الوتې له سپېرو سپېرو شوندو
نه مې پایزې ب شته، نه مې ګري شته ياره

يتیمان ګرڅي بېرسري په ګورو
نه مې مجلس شته، نه مې حجري شته ياره

خوشحاله نه دی د دې وطن و گړي
نه مې کوثر شته، نه مې پیالي شته یاره

باوره! د اسې زموږ بره اخته رشولو
نه هغه ګلې، هغه ګوځې شته یاره

وطن

وطن په مونږه ګران دی، په غیرت سره یې ساتو
عالې لور یې نسبان دی، په عزت سره یې ساتو

سمبول د آزادۍ دی، د خپلواکو هېوادونو
سرتاج د ټول جهان دی، په الفت سره یې ساتو

په وينو موساتلى دی د هر يرغل په وړاندې
غazi د هر زمان دی، شجاعت سره یې ساتو

ژوندون د غلامې خودی افغانانو تل رد کړي
بری مو لوي آرمان دی، په همت سره یې ساتو

په خاوره چې مړه شوي، مړه یې مه بولئ عالمه
باور په دا اړمان دی، په حریت سره یې ساتو

لوي سرونه

ولسونه په مېړو باندې بنه بشکاري
رقیبان سوری چړو باندې بنه بشکاري

دلويانو عزت شوي په اسلام کې
دوی مشفقة په وړو باندې بنه بشکاري

کینه او حسدکاردي د بدېختانو
مؤمنان په سپینو زړو باندې بنه بشکاري

نېړۍ ټوله په ملکونو ډه وېشلي
هېوادونه په سړو باندې بنه بشکاري

چې باوري وي د ننګ په لار پوخ کړي
لوي سرونه په شملو باندې بنه بشکاري

خوان یمه

وېرە د سىرنە لىرمە خوان یمه
زە ولار غلىم تەپە مىدان یمه

زە لە اورلۇگى سىرىھ لوبېرىمە
نرىمە، پېستون يىم، مسلمان یمه

ما دى پرەخولى هەربىمن دلتە
تۈرە او ۋال زە دا كېرخان یمه

ما پە خېلە خاوردە سەر بايلى دى
زە د شەبىدان و سىتر كاروان یمه

زە پە غىرتۇن و تېپى شوى يىم
پاتى بى مىرھم او بى درمان یمه

زە د مجنون مىنە يىم لىلى پسى
شپە او ورخ مى نىشته سەرگىردان یمه

پل يې راقە بىكاري د شفق پە لار
خوبى بە شەخىركە پېشان یمه

ننگ او په غیرت باندی باور لرم
زه ننگیالی خوان يمه، افغان يمه

پښتون

هم په ټوبک مری هم په دار پښتون
ولي دومره شو خواروزار پښتون

چې شي را ټول په خوبني يا په غم
ټوټه ټوټه شي په بمبار پښتون

تسبيح د ژوندي په ګډي وډي شوي
چې يې کړي بندې په ګلک تار پښتون

نفرتونو او خنډونو کې بند
خپله په خپل لاس تار په تار پښتون

د عالم تېږي ره او ګډي غواړي
ګرځي بي سره او نادار پښتون

چې طبیب کړي د رنځونو پیدا
سخت دی رنځور شوی بېمار پښتون

باوره! پاڅه له درانه خوبه
غواړي د سولې، پوهې لار پښتون

کونجی

هومره زور وي په تېلې کې
چې جهان به پري ستی کې

بې ننګي شي زې برولى
که ننګ نه وي په سړي کې

بس د یونادان له لاسه
ډېرتباء شي په بدی کې

ټول کارونه خراب بوله
چې انجام شي په تادي کې

په فگرو سره جو پیرې
وران بې وينه په خودي کې

تیندکونه خوري مړو ته
خوبني قبستي په نېستي کې

شلوی يې نه شي له څان نه
کمال ګوره په کونجی کې

په ډېران ده رالوی شوي
شك يې بوله آزادي کې

ولي نه رسی مقام ته
چې ماهروي چاپلوسی کې

په ناحقه تېرى ګاندي
ناحق نهولي ټندي کې

حق تمیز کولي نه شي
حق يې بوله ناداني کې

په تیاره کي به خوبني کا
خفاش تبستي رنایي کي

زمريان ويده ويده بسکاري
جوړ ګيدړ وي بداري کي

امتيازونه سر په سرگا
مصروف باسي سر دستي کي

نن ملنگ وي سبا ګوره
ښه ممتاز وي په هستي کي

يو په سرو وينوکي لامبي
بل خوبني کري ګډوډي کي

وينې زېښي د خوارانو
ورخ تربلي شي مستي کي

وي غلامان سوده له کاره
بل مزي کا په غلامي کي

یوله درده تل کړېږي
بل سود اخلي بېماري کې

باورمه ګړه پړې باوره
چې خه باردي په وړي کې

هونسیار وګړی

هونسیار وګړی به درانه پاته شي
نادان وګړی به کاره پاته شي

په بېلتانه انسان داسي لوییری
افسوس یې ټول په لړمانه پاته شي

بیا به په نه چم د زمری شي روان
که دا وګړی پښتانه پاته شي

ټول به یو موټی د قوت کړي خرګند
که په پوهنه کې تاوده پاته شي

د فریادونو له درد نه و پریږي
که یې وحدت په ګربوانه پاټه شي

باور ګوربه دی د افغان قامونو
چې د یووالی مېلمانه پاټه شي

دردونه

یاد د لیلی مې په خیالونوکې راخي
لمبه لمبه مې په دردونوکې راخي

لحظه، لحظه د جدایي په اور سوزم
فریاد او شور مې په لاسونوکې راخي

زه په درمل د طبیب کله رغبېرم
د هجران درد مې په رگونوکې راخي

لیلی، لیلی نارې کوم په غرونوکې
غبرګون د غږ مې په غورونوکې راخي

د باور په فریدونوکی خوب یوړم
شپه سرگردانه په خوبونوکی راخي

مستي د ريحان

په دوستانوکی دوستي، د خوبان، خوندکا
په ګلانوکی، مستي، د ريحان، خوندکا

لکه تک سپین ستوري بشکاري په آسمان کې
په یارانوکی، یاري، د کاروان، خوندکا

قصور ته په هينداره کې بشکاره شي
په خوبانوکی، شوخي، د څاروان، خوندکا

په ګلشن کې چې د ګلو فرش هوار کړي
مولمنانوکی، پاكۍ، د اېمان، خوندکا

پسرلۍ چې پري له ورایه بنه بشکاري برې
په الوانوکی، خېښي، د الوان، خوندکا

د بهار ناوی په گلوکړی سماله
په سېبانوکې، سرخی، د میدان، خوندکا

د باغونود منو وکیل باوره!
وزیرانوکې، خواری، د جانان، خوندکا

درنه ځمه

یون مې شوپه بله درنه ځمه
ای خوره کابله درنه ځمه

مه کوه فریاد په څانګو، څانګو
و خ د زړه بلبله درنه ځمه

بس دی نور قفس کې هوس نه کړم
راغله سلاخ پله درنه ځمه

زړه مې بند دا ستا په خورو زلفو
زانګي که سل خله درنه ځمه

بیا په سپرلی را حمه ستا خواته
ای د خزان گله درنه ځمه

که خو سوزم په دردو ده جران
د سپین مخ کا ګله درنه ځمه

ستا باور خو ولا رو ګړندي شو
ته یې تل تر تله درنه ځمه

ای زما بیرغه

ای زما بیرغه رپېرہ جگو غرو باندی
تل به دی ساتمه دتن په وینو سرو باندی
ای زما بیرغه

په لاره دی باي لالي زلم و سرو نه دی ډېر
په دنگو دنگو غرو يې کړي مزلونه دی ډېر
سوچو يې خاورې ايره کړي مغزو نه دی ډېر
په هسکو هسکو خوکو رپېرہ سرو باندی
ای زما بیرغه

ته چې لوړ يې زمونږ په کې لوړ دی پت او عزت
ستا هستي کې پر ته ده لویه نښه د حربت
بې له تانه لرو مونږ هېڅکله خوب او راحت
لاس په لاس موږي يې تل په سنگرو باندی
ای زما بیرغه

سر زما خير سر ستا دی خدای^(۲) نه لري خاورې
پښتون ملت نه دی منلي د غلامي چاري
په وينو د دبمن لري سري سترګې خمارې
مرېښه دی چې عالم نه لري د بوارو باندی
ای زما بیرغه

گرانه لوستونکیه او س مو پام د یوی معمنی لوستلو ته را اروم هیله ده
چې په دقت سره یې ولولي، او د خه وخت لپاره خپل ذهن پري
مشغول وساتي، او مطلوب حل یې تر لاسه کړي.

معمنی

سرغوش کړه د معبد، پسي الهادي کړه
مل یې کړه یقین رسپږي ترمطلبه

پاڼ

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library